Ч. 190. Четвер 5 вересня (23 серпня) 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і р. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Сесиї соймові і парляментарні. — Конференциї у Відни. — Польский політик о польско-рускій угоді. — З Туреччини. — З Росиї.

В слідуючім тиждни відбуде ся рада міністрів і на ній буде ухвалений реченець скликаня соймів здібних до праці. Делеґациї відбудуть ся межи 23 а 25 вересня і залагодять буджет на біжучий рік. Ухвала дефінітивної диспозициї що до кампаниї делеґацийної буде порішена аж на спільній раді міністеріяльній, котра відбуде ся 13 с. м., коли верне міністер скарбу др. Білїньский. О початковій сесиї осінній парляменту порішить нарада предсїдателів клюбів, котрих скличе президент др. Сильвестер з кінцем сего місяця. Тепер єсть вже певною річию, що великі комісиї як комісия водних доріг, фінансів, урядничa розпічнуть свою діяльність з початком жовтня. Комісия для суспільного обезпеченя розпічне свою діяльність ще у вересни.

З Відня доносять, що презес Кола польского др. Лео конферував вчера перед полуднем більше як годину з міністром бар. Гайнольдом. По полудни конферував др. Лео з міністром для Галичини Длуґошом, а відтак о 5 год. з президентом міністрів ґр. Штірґкгом і Гайнольдом і знов міністром Длуґошом. Як доносить „Gaz. Por.", конференциї ті відносили ся головно до справи галицкого сойму і университету.

„N. fr. Presse" подає розмову з одним з польских політиків, котрий висказав ся як слідує: Поляки мають як найліпшу волю удержати спокій в краю і довести до порозуміня з Русинами в важних справах спорних. Однак перешкоди суть дуже великі. Вже формальна причина, що перед львівскими конференциями мусять відбувати ся заєдно конференциї у Відни, єсть знаменна і не закриває трудности ситуациї. Нині ніхто не може сказати, чи ситуация єсть дозріла для порозуміня і чи заступники обох народів мають поважний намір довести до того порозуміня. Що честні ідуть в тім напрямі стараня, доказом ті численні передконференциї, в котрих обі сторони спільно з правительством обговорювали справу і приготовили терен для успішної порозумівавчої праці. Однак треба бути дуже обачним в проґнозї, чи тота праця увінчає ся добрим успіхом. Так як нині стоять справи, не певно ще, чи сойм взагалї буде скликаний, бо Русини заповіли знову крикливу тактику. Ми Поляки зробимо все, щоби довести до поліпшеня настрою і зібрати конкретний материял до заключеня мира. Однак було би то туманенєм публичної гадки, коли би ся надію на мир за надто високо оцінювало.

З Константинополя доносять, що Порта мала одержати вість о нових висилках воєнного материялу на болгарску границю; комітет рішив мабуть вислати до Македониї нові відділи повстанчі і висадити у воздух два мости в охрестности Куманової.

З Риму доносять: Італїяньске правительство не приняло депутациї репрезентантів островів Еґейского моря, оправдуючись зглядами заграничної політики. Депутация зложила меморіял, котрий представляє відносини в турецкій адміністрациї і кінчить ся просьбою, щоби Італія не звертала Туреччинї занятих островів.

Петербурґска аґентия телеґрафічна доносить: В округах виборчих Москва, Київ, Одеса, Риґа вибори до думи не відбудуть ся перед 28. жовтня. В инших округах відбувають ся в ріжних реченцях однак в такім часї, щоби дума могла зібрати ся найпізнійше 28-го падолиста.

З Петербурга доносять: Цар по ювилейних торжествах в Бородинї приїде дня 13 с. м. до Смоленьска, звідтам поїде до Біловежі а наконець в жовтни приїде до Спали під Скерневицями. В Спалї і охрестности роблять вже пильно приготовленя на приїзд царя. Поліция слідить пильно за тим, чи нема якого революціонера. В скерневицкім повітї переводить поліция строгі ревізиї в мешканях всіх робітни.

Зміст: Мілїон марок.

(Сьміховинка — П. Робінзона.)

Едвард Ґреґлїнґер сидів зі своїм приятелем Францом Каршом при ранній чарцї. То було в неділю, бо в будний то би не дало ся, тоді они оба були в склепі. Певно, що они були би воліли, щоби то було на відворот. Тоті чарки що неділї перед полуднем, то було у них щось незвичайного та й нині не було би потреба ніякої особливої причини. Ну, але таки якась знайшла ся. Ґреґлїнґер дістав був пятьдесять марок додатку до своєї платнї а то була чей достаточна причина, сим разом не як бувало давнїйше заливати ся звичайним пивом, від котрого тїло стає потяжке і утомлене а дух засипляє, але випити по якійсь чарцї справдешного реньского вина, котре розбуджує уяву і одушевленє до красних дїл та великих підприємств.

Та на жаль у малій винарні охота до підприємчивости обох приятелів не знаходила собі ніякого предмету. То була лиш маленька розривка, що Франц Карш хотївши своєю паличкою задержати у вікнї вентилятор, котрий обертаючись безнастанно турконів, зломив при тім паличку. З того пішла довга розмова о тім, що пан Ґрелїнґер повинен би тепер свому приятелеви Каршови купити нову паличку а то ось з якої рациї: бо по перше він нині платив вино, по друге дістав пятьдесять марок додатку а по третє він небавком оженить ся і дістане віно, про котре можна би сьміло сказати: маленьке але все-таки важненьке.

Карш навіть гадає собі, що тота паличка мусить мати що найменше золоту ручку а то ось чому: Через то, що Ґреґлїнґер оженить ся, то поминувши вже зовсім мале віно, буде єму лїпше вести ся а то длятого, що як звістно двом особам в однім господарстві жиє ся дешевше як одному нежонатому.

Многим молодим людем, заким они оженять ся, здає ся, що они о тім з досьвіду знають; але пізнійше звичайно мовчать о тім, чи той їх досьвід потвердив ся.

Отже коли пробу вдержати вентилятор треба було уважати за неудалу, то звернули ся до автомату уставленого в льокали. Карш мав виклад о знаменитій ужиточности тих машин і о можливости заступити людий автоматами. Єго докази вийшли остаточно на то, що поправдї добре би було, як би можна з автоматами женити ся, бо автомати мають то до себе, що за гроші все щось дають або бодай вертають гроші, але коли чоловік дає гроші своїй жінцї, то не завсїгди щось за то дістає а то єсть преці велика ріжниця.

Було би майже прийшло до сварки, бо Ґреґлїнґер тому очевидно противив ся і хотів, хоч коли може й не всї жінки то бодай свою наречену взяти в оборону перед конкуренцию автоматів. Але в сій хвили важнїйша загадка, що має стати ся з закупленими від автомата товарами, завела знов мир між ними.

Два циґара по пять феників подарували кельнерови а той чим скорше сховав їх в тїй надїї, що підпиті панове замагають опісля від него, щоби він їм продав які циґара. Фляшинку кольоньскої води, яку автомат викинув, ужили до того, що натирали собі тою водою розпалені чола, але надармо. В пакетику з написию „Всїляке придатне" знайшли шпильки, котрі можна було дуже добре позапихати в плетені крісла так, щоби они острими кінчиками сторчали до гори. Кілька пуделочок з цукорками хотїв Карш занести до кухнї, щоби їх там роздати женьскій службі. В надїї, що дістане за то також якийсь дарунок, з'їв насамперед сам ціле пуделочко мяткових цукорків. Але що він колись чув, що досьвідні знатоки вина їдять насамперед сир, щоби опісля могли тим лїпше розпізнати смак вина, то і він їв нинї сир. Отже на тоту мішанину сира і вина мали тепер порадити тоті мяткові цукорки.

Але не зайшов аж до кухнї, бо запах від страв в сїнех пошкодив єму на ослаблений вже й без того жолудок. Він вернув ся і сказав, що єму недобре. На то треба було очевидно напити ся коняку а само собою розуміє ся, що й Ґрелїнґер мусів також випити одну чарку.

Як би не той коняк, то може би й не стала би ся була слїдуюча подія. Але він до-

ків. З Варшави прибуло там 180 жандармів і тількож поліцаїв.

Новинки.

Львів, 4 вересня 1912.

— **Є. Е. п. Намістник** др. Михаїл Бобржиньский виїхав вчера вечером в справах урядових до Відня.

— **Іменоване.** Є. В. Цісар іменував директора реальної школи в Тернополи, Артура Пасендорфера директором II реальної шк. у Львові.

— **Відзначенє.** Є В. Цісар надав старшому радникови скарбу в окрузї львівскої Дирекциї Адольфови Боґуцкому при нагоді перенесеня его в сталий стан спочинку титул радника Двору.

— **Краєва Рада шкільна** іменувала в народних школах управителями 2 кл. шкіл: І. Яуша в Білинцї малій, Л. Гана в Островах барановских, С. Чесниковского в Зарічу, Юл. Киселевича в Дроздовичах, М. Чопика в Тучапах, О. Турчаньского в Медведївцях, Й. Павловича в Лїснїй, С Мричку в Березці, В. Михалкевича в Ярошинї, Л Бочоня в Залісю, М. Ґелїнка в Заболотївцях, Ант. Рубля в Гребенцях, Ів. Мисячка в Золотниках; — учительками 2-кл. шк.: Кл. Рублеву в Гребенцях, М. Салєкевичівну в Залісю, М. Кременову в Вовковицях, Ст. Коптиньску в Новім селї, Ґ. Корківну в Пикуличах, Ф. Павловичеву в Лїснїй і Б. Бухсбавмову в Косові; — учителями і учительками 1-кл. шкіл: Е. Позваньского в Ющинї, Стан Білевича в Старих Ставах, В. Шимчківну в Бухтичах, П. Осовского в Буцнях, Е. Цьвіонкальского в Новасїлцї ґрималівскій, Вол. Остаповича в Зеленій, Гр. Сахриня в Новосілках кард., Едварда Остаховича в Сихові, Ант. Даниловичеву в Слобідцї к. Одаї і Вл. Сгрусиновского в Комарівцї.

— **Львівский руский театр в Самборі** під дирекциєю Йосифа Стадника. Саля „Сокола". Початок о год. 8·15 вечером.

В четвер, 5 вересня с. р. нова вистава „Наливода", народна комедия зі співами і танцями в 4 діях Карпенка Карого.

В суботу 7 вересня с р. „Кохання і смерть", штука з житя жидів в 4 діях Якова Гордіна.

— **Бл. п. дрови Тадеєви Соловієви** присьвятили наші часописи дуже теплі згадки і аж з них показує ся, кого в Покійнику стратила наша суспільність. Широку статю в „Ділї" присьвятив памяти Покійника др. Евген Олесницкий і виказав в его характері ту природну силу, яка живе в одиницях народу, що має в собі жизненну силу, хоч би їх обставини житя навіть і відсунули від того народу, до котрого належать. Єсть то цїкавий, що так скажемо, психольоґічний момент в житю народа і его одиниць. „Руслан" знов попри опис похорону подав також деякі цікаві факти, про котрі ширші круги нашої суспільности не знали доси нічого. Згадана ґазета пише: Панахиду відправив дома Ексц. Митрополит, почім двигнув ся великий похід під проводом митрас. Білецкого, в окруженю крилошан і руского духовеньства в числі понад 20 осіб. В сумнім поході бачили ми п. Намістника дра Бобжиньского, краєвого Маршалка ґр. Голуховского, през. Юл. Романчука, дра Евг. Олесницкого, през. дра Костя Левицкого, посла о. Фолиса, дра Лагодиньского, дра Федака, дир. Паньківского, дра Студиньского, сотки репрезентантів українських товариств, безліч почитателїв з посеред української і польскої суспільности. На лицях всїх участників малював ся сердечний жаль, бо не стало чоловіка, якого ніхто не в силї заступити. Доробивши ся чесною працею гарного майна, він не щадив гроша і давав его всюда, де лише сего була потреба. А давав він підмоги так, що часто ліва рука про щедрість правої не дізнавала ся. Українські приватні школи і бурси находили в нім щедрого мецената, укінчені студенти університета користали на заграничних і віденьскім університетї з его стипендий. А про все те аж нинї можна говорити, бо покійний у своїй скромности сего не бажав.

Перестало бити велике і благородне серце, щира і культурна душа, горячий народолюбець. Рік річно відвідував він гріб своїх родичів в Боратинї і тут радо складав жертви на потреби селяньских дітий, що ходили до шкіл. Вражінє викликували депутациї селян з вінцями з Поториці (рідного села), з Перегиньска з написию: „Свому Найлїпшому", з дібр Покійного, а вінцями прямо засипано величезний віз. Коли винесено домовину з дому жалоби, „Бандурист" відспівав „Тихий вітер" і рушив похід величний і печальний. По дорозі співав хор „Бандуриста" і хор академ. ґімназиї. На цвинтари відслужив ще раз панахиду Ексц. Митрополит, почім промовили з слезами дир. банку краєвого, др. Зґурский, друг Покійного, др. Евг. Олесницкий і член Кураториї „Национального Музея", др. Сушко. І „Национальний Музей" тратить в нім щирого друга і куратора. Велична палата, в якій приміщено музеальні збори, звязана також з собою Покійного, який перевів купно в діло. Для історії купна сеї палати на цїли „Национального Музея" годить ся зазначити, що гадку купна піддав бувший член Кураториї, др. Кирило Студиньский, однак навіть серед кураторів стрінула она великих противників. На налягане внескодавця зійшли ся будьто би случайно в згаданій палатї з нагоди вистави образів Павча, Ексц. Митрополит, о. мітрат Білецкий, др. Тадей Соловий і др. Студиньский. Покійний з'орієнтував ся відразу в вартости будинку, а Ексц. Митрополит поручив безпроволочно проф. Студиньскому і др. Соловієви пертрактувати з власниками. Щоби власники не ставили великої цїни, Особу Покровителя і Основателя Музея, Ексц. Митрополита промовчано, а куповано палату на прізвище др. Студиньского, а коли зложено завдаток, зроблено застережене, що купуючому вільно при підписуваню умови підставити особу або інституцию. Всї правні переговори перевів вповнї безкористно і з правдивим одушевленєм для справи др. Тадей Соловий. Годить ся зазначити, що палату побудовав перед 11 лїтами проф. унів. др. Дуніковский коштом чверть міліона зр. Сама площа обіймає 1156 квадр. сяжнів а її нинїшна вартість доходить до чверть міліона корон, не вчисляючи палати, побудованої з великим накладом. А повело ся набути цїлу реальність за 234 тисячі корон, отже за яку третину вартости. Та де лише кинемо оком в наше народне житє, всюди бачимо слїди працї Покійного, его запопадливости і щедроти, тим то й зрозумілий важкий біль і жаль, з яким українська громада проводила Покійного на місце вічного спочинку і з яким буде все згадувати з глубокою почестию его дїла, вдачу і характер, чистий як слеза. Вічна ему память!

— **Самоубийства.** Вчера перед полуднем стала ся в Ринку під ч. 16 така подія: Катерина Олексюк, жінка вязничного дозорця з Бриґідок, що мешкала в сїй каменици на 4 поверсї, зажила карболю і відразу упала безпритомна. Небаром над'їхала ратункова стация, однак лікар міг вже лише ствердити смерть. Тіло відвезено до закладу судової медицини. Небіжка мала 54 роки, а доходженя поліцийні виказали, що самоубийниця вже від довшого часу була нервово хора і носила ся з гадкою самоубийства. Стан її здоровля в послїдних часах був ще погіршив ся, внаслідок того, що гризла ся сином 14 лїтним хлопаком, котрий стратив місце і волочив ся по місті.

При реконструкциї каменицї ч. 1 при ул.

дав лиш духа до величезної діяльности.

За послідних десять феників дрібними вилетіла з автомата табличка чоколяди. Опаковане було дуже хороше; кілька хорошенких ангеликів на нім взялось за ручки і танцювали.

— Сю табличку пішлю моїй нареченій! — сказав Ґреґлінґер.

Карт кивнув на кельнера і замовив у него куверту, але сильну, з грубого паперу. Найлїпше буде грошеву — казав він.

Ґреґлінґер згодив ся на то; він взагалі посилав своїй нареченій лиш дорогоцінні річи а симразом здавало ся ему, що він таки щось незвичайно дорогого посилає.

Табличку чоколяди опаковано, як би то було лиш щось одно найдорожше на сьвіті. На куверті прибили пять великих печаток; кельнер поприносив все, чого лиш було потреба а его малий помічник приніс велику печатку. Карш написав відтак адресу, бо він умів писати красним, рондовим письмом.

— Щож маю написати? — Тисяч марок? — спитав він.

Ґреґлінґер аж надув ся. — Що від мене, то для моєї нареченої має вартість щонайменше міліона.

— Дуже добре! — сказав Карш і написав: Зміст: Міліон марок. — Чуєш, пішлемо очевидно без оплати!

— Розумію ся! Тим лїпший буде збиток! — Але напиши мою адресу, яко надавця, бо инакше она не прийме.

— Пусте — ще би міліона не приняла! — сказав на то Карш, але все-таки виписав на противній стороні: Надавець Едвард Ґреґлінґер, ул. Тобія 13, три сходи на ліво.

Ґреґлінґер заплатив за вино. Кождий взяв собі ще по однім циґарі на дорогу — штука по двайцять феників. Надія кельнера, що они кажуть дати собі по тій цїні, що тоті, які они ему дали, не сповнила ся, але все таки був він зовсім вдоволений.

Недалеко був малий уряд почтовий. Для короткої служби в неділю було лиш одно віконце отворене.

Карш взяв на себе залагодити справу. При віконци купував якраз якийсь панок марку за десять феників; він кинув оком на лист, котрий Карш поклав неаби з яким розмахом, і аж поблід від зворушеня і відступив ся несьміливо та вийшов.

Карш пакав своє циґаро, але оно було згасло. Урядник при віконци, що робив в неділю службу і був длятого неконче в добрім гуморі, звернув острим тоном его увагу на то що в цісарскім уряді почтовім не вільно нікому курити.

— Ну, ну! — сказав на то Карш.

Урядник хотів якраз для береженя своєї поваги щось відповісти на его нукане, але рот ему замкнуло, бо тимчасом взяв лист і прочитав, що на нім було написано. Сягнув чим борше до кишенї і вийняв коробочку з сірниками та не кажучи нічого подав її крізь віконце. Нехай пан собі запалять і курять, кілько хотять, він їм того не буде ще раз заказувати.

Великими витріщенними очима прочитав ще раз напись на листі; дрожачими руками зважив его, записав вагу, зважив ще раз і зачав відтак шпортати між своїми приборами до писаня. Опісля зачав перевертати картки в своїй книжцї.

Карш зачав бубнити пальцями на дощці коло віконця.

Урядник налякав ся. — Нехай пан звинять і будуть ласкаві хвилинку заждати. Мушу насамперед подивити ся до книжки, кілько треба заплатити.

— Неоплачений! — сказав Карш.

Урядник потякуючи кивнув головою. Таж то преці зовсім розумно. Коли хтось дістає міліон, отто би красно було, як би він не мав ще й оплати заплатити. Отже написав чим скорше рецепіс.

На улици відозвав ся Карш: Тепер він може надумує ся, чи не втечи би ему з тим листом.

Ґреґлінґер аж напудив ся. — Бій ся Бога чоловіче! Вернїм ся і скажім ему, що в тім листі.

Але Карш не мав охоти вертати і зрадити ся перед урядником, що він лиш удавав міліонера.

Той панок, що перед тим купував марку за 10 феників і аж поблід та став дрожати, стояв все ще перед урядом почтовим; він, як здавалось, не міг досить надивити ся на Карша і лиш поволи та з часта покивуючи головою пішов наконець в свою сторону.

(Дальше буде).

Векслярскій один з робітників заглянув вчера около 11 год. перед полуднем крізь дірку від ключа до мешканя властителя тої реальности Іцка Ґребля і побачив его висячого на гаку від лямпи, звисаючої із стелї. Заалярмовані робітники виважили двері і відтяли висїльця. Поміч однак була вже за пізна, бо Ґребель вже не жив. Кажуть, що причиною самоубийства стали ся відносини фінансові, до злого стану котрих причинила ся й дорога реконструкция каменицї.

— **Крадежі і арештованя.** Катерина Ґрумаківна, літ 16, вкрала в Сяноцї на шкоду Анни Ріпової 500 корон готівкою і цінні папери на суму 8000 кор. та втекла до Львова.— П. Адольфови Гербстови вкрадено на ул. Веселій полярес, в котрім було 140 кор. і всілякі записки. — Маляр вивісок Кічалес віддав в руки поліциї свого бувшого ученика Адлєра за численні спроневіреня і крадежі на шкоду клієнтів. — В реальности при ул. Кармелїтскій ч. 8 прихопила сторожиха на крадежи хідника вартости 20 кор., якусь Йосифу Михальску з Замарстинова, котру поліция арештувала.

— **Смерть дитини в огни.** Селянка в Селисках, березівского повіта, Варвара Глущикова ідучи до роботи в поле, забрала з собою свого 4-лїтного синка Івана. Хлопчина побачивши по дорозї 10 лїтну Марию Ґерулу, що пасла корову і розложила ватру серед поля, задержав ся коло неї для забави. Коли дівчина по якімсь часї пігнала корову домів, хлопчина лишив ся ще при непотахлій ватрі і тут в якийсь спосіб займило ся на нїм одїнє та стало горіти. Заким матір прибігла на поміч, вже майже все одїнє на дитинї згоріло а хлопчина так попік ся, що в кілька годин опісля помер серед страшних мук.

— **Убийство.** В Радимнї якісь авантурники побили так страшно Болгарина Николая Хрісто Балканьского, що той в кілька днів по тім помер в шпиталі в Ярославі. Із зізнань Балканьского показало ся, що він став ся жертвою безоглядної конкуренциї. Балканьский заложив був зі своїми 6 братями коло Перемишля взірцеве господарство і розвозив по сусїдних містах городовину, котра задля своєї дешевости і добірности мала великий попит. Городники і продавцї городовини хотячи за всяку цїну позбути ся невигідного конкурента, підмовили трох авантурників, котрі під проводом звістного забіяки Станислава Ліса напали на Балканьского і так его страшно побили, що він, як сказано, помер в кілька днів серед страшної муки.

Цїна збіжа у Львові.

дня 3-го вересня:

Цїна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	10 50	до	10 60
Жито	8·50	„	8 75
Овес	9·40	„	9·30
Ячмінь пашний	—·—	„	—·—
Ячмінь броварний	8·70	„	9·30
Ріпак	16·—	„	16·25
Льнянка	—·—	„	—·—
Горох до вареня	12·—	„	14 —
Вика	10·50	„	11 —
Бобик	8·50	„	9 —
Гречка	—·—	„	—·—
Кукурудза нова	—·—	„	—·—
Хміль за 50 кільо	—·—	„	—·—
Конюшина червона	67·—	„	78 -
Конюшина біла	90 —	„	102
Конюшина шведска	—·—	„	—·—
Тимотка	—·—	„	—·—

Телеґрами.

Ціріх 4 вересня. Вчера о годинї пів до 8 вечером виїхав цїсар Вільгельм з віллї Рітберґ до готелю Бавера витаний там звуками нїмецкого гимну. При входї повитали цїсаря президент союза і два радні союза і в пишно удекорованій столовій сали відбув ся пир.

Атини 4 вересня. Аґентия Гаваса заначує рішучо поголоску о нїби то зарядженій на найблизший час мобілїзациї грецкої армії і фльоти.

Константинополь 4 вересня. Як зачувати, реферував вчера мінїстер скарбу на радї кабінетовій о конечности затягненя позички 5 мілїонів фунтів. Якась анґлїйска ґрупа банкова мабуть предложила позичку 4 мілїонів.

Константинополь 4 вересня. В Дамаску ширить ся холера дальше.

Петербург 4 вересня. Октябристи ухвалили резолюцию, в котрій зазначують становище властий адмінїстрацийних супротив праси яко зовсім анормальне і виступають против наміреного обмеженя праси.

Берлин 4 вересня. Вчера вечером відбуло ся тут 76 социял-демократичних зборів, на котрих ухвалено резолюциї з протестом против дороженї.

Надіслане.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1912 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні означені грубим друком. Години нічні від 6·00 вечером до 5·59 рано означені підчеркненем чисел мінутових.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: 12·35, 3·40, 8·22, 8·35, 2·05 §), 2·45 3·45 *) 5·46 †), 6·05, 7·00, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня. †) до Мшани.
До Підволочиск: 6·10, 10·35, §2·16, 2·27, 2·50†), 8·40, 11·13.
†) до Красного. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня.
До Черновець: 2·50, 6·10, 9·15, 9·37, 2·25, 3·05*), 6·28 †), 7·58°), 11·00.
*) до Станиславова. †) до Коломиї. °) до Ходорова кождого попередного дня перед недїлею і сьвятом.
До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02 §), 1·45, 6·50, 11·25
§) Від 16/6 до 8/9 включно лише в недїлю і рим. кат. сьвята.
До Самбора: 6·58, 9·05, 3·50, 10·56.
До Сокаля: 7·35, 2·21, 8·00, 11·35 *)
*) до Рави рускої (лише в недїлї).
До Яворова: 8·40, 5·45.
До Підгаєць: 5·55, 4·53.
До Стоянова: 7·55, 5·20.

з двірця „Львів-Підзамче“:

До Підволочиск: 6·25, 10·55, 2·29 *), 2·42, 3·07 †), 9·01, 11·30.
†) до Красного. *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.
До Підгаєць: 6·09, 1·21 *), 5·15, 10·40 §).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і недїлю.
До Стоянова: 8·12, 5·38.

з двірця „Львів-Личаків“:

До Підгаєць: 6·28, 1·40 *), 5·36, 10·59 §).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і недїлю.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова 2·22, 5·45, 7·25, 8·50, 10·05, 1·10*), 1·30, 2·00§), 5·40, 7·25†), 8·25, 9·50
*) з Тарнова, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня, †) з Мшани 15/6 до 30/9 включно щодня.
З Підволочиск: 7·20, 11·30, 1·50§), 2·15, 5·30 10·30, 10·48†)
†) з Красного, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня.
З Черновець: 12·05, 5·15§), 5·45†), 7·40, 10·25*), 1·55, 5·52, 6·26, 9·34
*) зі Станиславова, †) з Коломиї, §) з Ходорова кождого слїдуючого дня по недїли і сьвятї.
Зі Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19§, 11·00
§) від 16/6 до 8/9 включно лише в недїлї і рим.-кат. сьвята.
З Самбора: 7·50, 9·55, 2·10, 8·30
Зі Сокаля: 7·10, 1·25, 7·57
З Яворова: 8·12, 4·20
З Підгаєць: 11·10, 10·20
Зі Стоянова: 10·01, 6·30

на дворець „Львів-Підзамче“:

З Підволочиск: 7·01, 11·11, 1·36*), 2·00, 5·10, 10·12, 10·31†)
†) з Красного, *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.
З Підгаєць: 7·26*), 10·49, 6·29*), 10·01, 12·00§)
*) з Винник, §) з Винник лише в суботу і недїлю.
Зі Стоянова: 9·42, 6·11

на дворець „Львів-Личаків“:

З Підгаєць: 7·08*), 10·31, 6·11*), 9·41, 11·43§)
*) з Винник, §) з Винник в суботу і нед.

Поїзди льокальні.

на головний дворець:

З Брюхович: що дня 6·55.
що дня: від 1/6 до 31/8: 8·29, 11·00, 3·42, 5·17, 9·30.
в недїлї: від 1/5 до 30/9: 7·43.
в недїлї і сьвята рим. кат.: від 1/6 до 31/8: 1·40.
від 1/5 до 31/5: 3·42, 9·30.
З Янова: що дня від 1/5 до 30/9: 1·11, 9·10.
в недїлї і сьвята рим. кат.: від 5/5 до 8/9: 10·10.
З Любіня: в недїлї і рим. кат. сьвята від 12/5 до 8/9: 9·00.
З Винник: лише в суботу і недїлю: 12·16.

з головного двірця:

До Брюхович: що дня: 6·02.
що дня: від 1/6 до 31/8: 7·22, 10·05, 2·35, 6·31, 8·35.
від 1/5 до 15/9: 4·21.
в недїлї і рим. кат. сьвята: від 1/6 до 31/8: 12·30.
від 1/5 до 31/5: 2·35, 8·35.
До Янова: що дня від 1/5 до 30/9: 10·15, 3·03.
в недїлї і рим. кат. сьвята: від 5/5 до 8/9: 1·26.
До Любіня: в недїлї і рим. кат. сьвята від 12/5 до 8/9: 2·40.

Поїзд поспішний зі Львова до Підволочиск відходить о годинї 2 мін. 16 пополудни з перону 2, Нр. сходів II.

Поїзд особовий зі Львова до Красного відходить о годинї 2 мін. 50 по полудни із заходного тору перону 4 Нр. сходів IV.

Поїзд особовий зі Львова до Станиславова відходить о годинї 2 мін. 35 по полудни з перону 3 Нр. сходів III.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).